

Св. Петра в печатницата ми. Те бяха: даскал Войников, Бойко Нешов, Сава Димов, Иван п. Илиев, Германчо и х. Димитър с Христаки х. Николов, който си беше изгубил два горни зъби, и Хр. Ботев, който работеше в печатницата. Тоя ден беше неделя.

Хаджи Димитър са опрости с нас, подари ми един златен ланс за сахат и тръгна за Букурещ с Хр. х. Николов, като се беше споразумел предварително с Живко войвода да е готов с другарите си и като чуе знака, сигнала, да тръгне и той през Мачин. Х. Димитър заминал през Петрушан през месец юлия.³⁴

Мемоарите на хаджи Димитър Паничков са ценни не само за историческата наука, но и за етнографията. С много точен рисунок, само с няколко щрихи той описва облеклото на хаджи Димитровите сподвижници: „Тогав хаджи Димитровите другари започнаха да се отнасят по-горделиво, сърмени червени джамадани³⁵, меджидие шапчици, биргютлии гащи. Иван Пеюлув, казанлъченин, едър, висок, хубавец, най-приличаше за воевода, но той беше каба³⁶ човек, отпуснат, но се го почитаха като хаджи Димитра.“³⁷

Ръкописът „Извлечение от биографията ми. Поборник х. Д. Паничков“ съдържа доста сведения за живота на Христо Ботев. С поета революционер и съгражданин го свързва общото им дело на издатели и добро приятелство: „Ще кажа и за Ботева. Той доде при мене на 1867 през декемврия и остана в печатницата ми да работи през зимата, чи напролет щеше да иди да се учи в Россия. Запозна са с хъшовете, които квартируваха при мене.“³⁸

Башински са грижите, които Д. Паничков полага за младия Ботев - не само за настаняването му в Браила, но и за неговото излекуване по време на учителстването му в Измаил: „Ботюв деня спеше, ноця работеше. После се разболя. Намерих му квартира на една кръчма. Ходихме с дяда Живка воевода да го нагледваме и като оздравя отиде да учителства в [И]смаил...Аз обичах Ботева. Пиших на баща му в Калофер, че добре отива син му. Разболял се и там отивам да го понагледам. То беше по ноемврия месеца. Заварих го - лежи в една липованска къща сам. Разтривах го с оцет и ка[м]фора, гуждах му краката в топло. Захвана да са изпотява. Често го разтривах и за 3 - 4 дни оправи са.“³⁹

Същевременно Д. Паничков бил зает с организационна работа около в. „Дунавска зора“, чийто първи брой предстояло да излезе в Браила през ноември 1867 г.: „Аз стоях в една ниделя, че събирах абонати за „Дунавска зора“. На това ми помогна г. Исаак Карадамов и най-малко щях да принесе печатницата си в [И]смаил. Тука нямаше друга печатница. Споразумяха се с липованския владика